

/Kontraszt/

Kardos Bence Bálint

A kép 2013. November 1-je és 3-ka között került megfestésre. Ebben az évben kezdtem tanulmányaimat a Szegedi Tudományegyetem rajz tanszékén, képi ábrázolás szakon. Életemnek ebben a szakaszában olyan sok új információ, új festők megismerése ért engem, ezek közül Fancis Bacon Salvador Dali és Burai István festészete volt nagy hatással képeimre és rám. Így nyilván nem kizárt, hogy erre a képemre is valamilyen szinten hatással voltak ezek az alkotók. A kép, amely temperával készült, A1-es műszaki rajzlapra festettem, paszpartuval együtt 100x70cm-es. Egyedisége, hogy nem ecsettel, hanem kartonnal és ujjal pakoltam fel a lapra a festéket.

Eredetileg ez egy képsorozat volt, amely két képből állt. A sorozat másik fele nem került kiállításra az IMDK-n. Ez a kép egy romosabb, elhagyatottabb panelházat ábrázol, a másik képen pedig egy modernebb újjépítésű ház, hasonló technikával megfestve. A szegénység és a gazdagság kontrasztja ihlette. Ha kontrasztról esik szó, általában a fény-árnyék ellentéte jut eszünkbe először. Minél távolabb esik egymástól két szín a világossági és sötétségi skálán, annál nagyobb köztük az ellentét, annál nagyobb a kontraszt. A kontraszt mindig feszültséget szül, mindig figyelemfelkeltő, drámai, így egy adott helyre irányítja a tekintetet.

Osztom Robert T. Kiyosaki véleményét. Ő a társadalmi helyzetek kontrasztjáról egy könyvet írt, melynek címe, „Gazdag papa, szegény papa”. A könyv két családos apa helyzetét mutatja be, egyikük kisfia szemszögéből. Édesapja „szegény”, magasan képzett volt, a Hawaii oktatás rendszerének a feje, aki szép fizetést kapott. Mégis, megállás nélkül szomorkodott, hogy nincs elég pénze. Barátjának apja, kimaradt az iskolából és üzletet épített. Élvezte az élet

szép dolgait, és a sajnálkozás helyett a megoldásokat kereste. Ezért nem festettem nyomasztóra és komorra a képet, mert attól még hogy valaki szegény lehet élményekben és érzésekben „gazdag” és fordítva.

Próbáltam kísérletezni a különböző módszerek és textúrák létrehozásával. Egyik este a kollégiumban található mosogatószerrel illetve a temperáimat felhabosítva vittem fel, szivacs segítségével, amit egy napig hagytam száradni. Ahogy a hab összeesett úgy mosódtak össze színek és adtak ki újformákat. A habban lévő levegő buborékok kis krátereket hagytak maguk után, ami egészen új textúrát hoztak létre. A mosogatószer, amit használtam az is egy olcsóbb fajtájú volt ezért se sajnáltam felhasználni. Elsőnek próbáltam szürrealista jelegű képet készíteni ez által, de sajnos rá jöttem, hogy ahhoz még sokat kell érnem és tapasztalnom ahhoz bármi efféle stílusú képet alkothassak. Ahogy már említettem a textúrákkal kísérleteztem ezért hagytam meg a ragasztó csíkokat. A ragasztó csíkok újra hasznosítása is csak megerősíti a szegénységet. Hisz leginkább a szegény emberek vásárolnak újra hasznosított cikkeket, mert ezek olcsóbbak. Illetve emiatt hogy a papír egy műszaki lapra készült, ami nem újra hasznosított. Ami már meg adja a kontrasztot az alap. Szándékosan nem festtettem meg teljesen a ház alapzatát hisz ezzel is az űrt vagy egy fajta hiányosságot szerettem volna érzékelteni. Továbbá azért olvadt össze a háttérben hisz az ember nem féltetlenül tudhatja, hogy miből ered a szegénysége.

A homályosság az áttetszőség az, azért van megjelenítve a képen, mert általában nem szokták az anyagi helyzetüket szóba hozni. Ez is egy afféle modernkori tabu, ami egyre inkább fokozódik. A háttérben megjelenő világos élénk színek szimbolizálják azt, hogy a szegény emberek milyen színes életük van. Amíg ezzel szemben a gazdagok nem biztos, hogy sikerül valaha is olyan hasonló élményeket szerezniük. A háttérben meg jelenő függőleges vonalak azért sötét színű, mert a szegény gyerekek általában hátrányosabb helyzetből indulnak, mint a velük egykorú tehetősebb társaiknál. Ezek a sötét és sárga vonalak a semmibe vezethetnek, mert nem tudjuk, hogy hová is vezet minket a sors.

Mexikói kontraszt egy olyan kontraszt, ahol a világon legszembevetőbb a különbség gazdagok és szegények között. Az egyik oldalon modern luxusházak, a másikon összetákolts házikók. A gazdag és a szegény negyedek szó szerint méterek választják el egymástól, meg egy magas fal. A szegények és jómódúak közötti hatalmas kontrasztot bemutató képeket Oscar Ruíz készítette Mexikóvárosban. A fotós a Publicis Mexico reklámcég megbízásából készítette a fotókat, melyeket egy szegénység elleni kampányban használtak fel, ami a “Különbségek eltörlése” nevet kapta. A kampány szlogenje a következő: “A képeket nem módosítottuk. Itt az ideje, hogy változtassunk.”

A háttér színvilága vibráló és élénk, amely ellentétben áll az előtérben álló épület kissé monoton, egységes pasztellszíneivel. A háttér tudatosan készült, melyekhez piros, kék, sárga, fekete színeket használtam, illetve ezek keveredtek a lapon. A háttérnek azért ezeket a színeket választottam, mert a fekete mélységet ad neki, a kék levegő perspektíva hatást kelt, viszont kellett még egy meleg szín, így a pirosat választottam, mert ez a kékkel és a feketével jól komponálható és az erő-, tűz- és hatalom-jelképe is egyben. A fekete és a sárga figyelemfelkeltő szerepet tölt be a festményem háttérében. Ha a sárga színt külön nézzük,

jelentése az örök fény, a felség, a hatalom kifejezője, a közvetítés jelképe emberek és istenek között. Ezeket a színeket legnagyobb világítóerejükkel használtam nem derítettem nem törtem meg a tiszta színeket.

Az előtérben álló épületet ujjal és kartonnal festettem. Míg Debrecenben tanultam sokat festettem ujjal. A kartont Szeged utcáin találtam egy kuka mellett. Ezzel is utalni próbáltam a szegénységre. A képen, az épület vonala mentén ragasztószalag csíkok vannak, amelyek vezetik a néző tekintetét, ezzel „blickführung” hatást keltve a nézőben és erősíti az enyhén eltorzított perspektivikus hatást. A kép előtérében lévő épülethez többnyire pasztellszíneket használtam. Az épület vonalai hangsúlyosak ritmikusak. Kompozícióját tekintve, stabil, talpán álló háromszög kompozíció.

Debrecenben, egy művészeti középiskolában végeztem tanulmányaimat, ahol szívesen kijártunk alkotni, rajzolni a Tócsókertbe. A Tócsókert Debrecen egyik külvárosi része tüzemeltésekkel és zöld területekkel. Ez a kép megmaradt a fejemben. A városrész szintén elkülöníthető két szempont szerint, vannak gazdagok és szegények, ez a kontraszt ihletett meg. A városrész egyik részén újjépítésű modern házak a másik felében pedig ezek a panelházak, amelyek meghatározzák a tájat. Amikor festettem a képet, barátaim jártak a fejemben, akik ott laknak. A képet azért festettem meg, hogy mindig megmaradjon bennem a táj és az élmény, amit nyújtott nekem Debrecen a Tócsókert és a barátok.

Debrecen Tócsókert